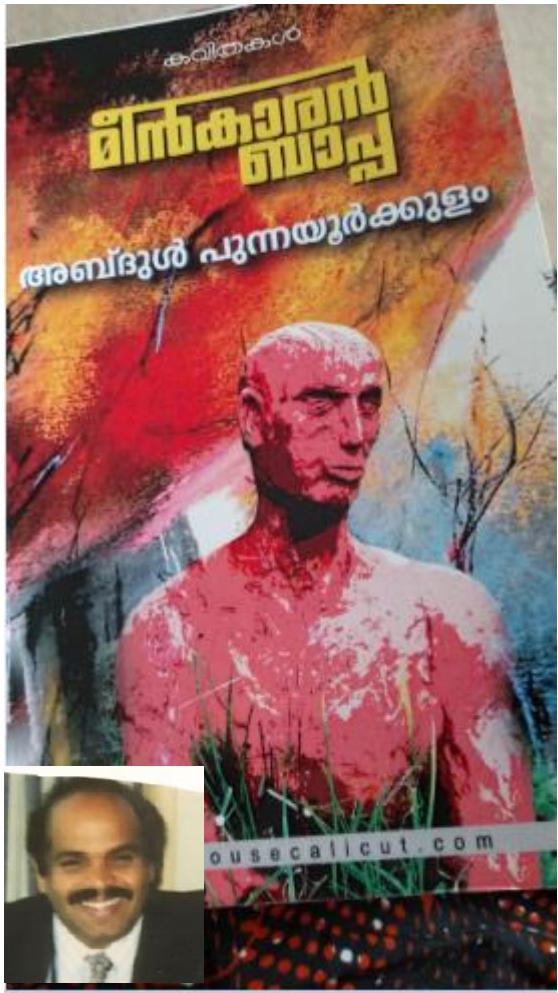

പുസ്തക നിരൂപണം

നമകൾക്കായ് ഉപവസിക്കുന്ന കവി

സുജീർ പണിക്കവീട്ടിൽ

അമേരിക്കൻ മലയാളി കവി അബ്ദുൾ പുന്നയുർക്കുളത്തിനെൻ്റെ മുപ്പത്തിയാറു കവിതകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കവിതാസമാഹാരമാണു. “മീൻകാരൻ ബാപ്പ്.” ശദ്യകവിതകളുടെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവയാണു ഈ സമാഹാരത്തിലെ മിക്ക കവിതകളും. എക്കിലും വികാരങ്ങൾ ഉത്തിർന്ന് വീഴുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ ക്രമങ്ങൾക്ക് ഒരു ചട്ടുലതാളമുണ്ട്. അവ വ്യൂതത്തെത്തക്കാൾ വ്യൂതത്തമില്ലായ്മയിൽ സൗന്ദര്യം ചൊരിഞ്ഞ നിൽക്കുന്നു. കവിമനസ്സ് താലോലിക്കുന്ന ചില സങ്കൽപ്പങ്ങളുണ്ട്. അവയെ നിതാനം നിരീക്ഷണം നടത്തുന്ന കവികൾ ചിലപ്പോൾ ആശയും നിരാശയും. അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഇറ്റിച്ച് വിഴുന്നത് വെറും. സന്ദോഷാദ്ധൈവിദ്യക്കളാണു മരിച്ച് കണ്ണുനീരാണു പ്രവഹിക്കുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന കവി ഈ ലോകവുമായി ആശയവിനിമയം. ചെയ്യുകയാണു കവിതകളിലുണ്ട്. കവിതയെ സപ്പനസീമകൾക്കപ്പേറും പാടുന്ന സർദ്ദനായികയായിട്ടാണു കവി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നത്. അവർ കവിയെ ചിരിക്കാൻ, ചിരിപ്പിക്കാൻ, നിർഭയം. ലോകത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കവിയുടെ മുന്നിലിടക്കിടെ വന്നു മനസ്മിതത്തിന് ചിത്രം. വരച്ച് പാറിക്കളിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രശലമോയും. കവി കവിതയെ കാണുന്നു. അവർ കവിക്ക് മാത്രമലിയുന്ന ഭാഷയിൽ ഫ്രേമസനേഗകാവ്യമെഴുതി കവിയെ നിരന്തരം പ്രണയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ കെട്ടിയോർക്ക് അമർഷമുണ്ട്. പുതിയാപ്പു അങ്ങനെ കവിതയെഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ കുട്ടികൾ അനാധരകുമാനു അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. ഭാവനാലോകത്തെ ഭർത്താവും യാമാർത്ഥ്യ ലോകത്തെ ഭാര്യയും തമ്മിലെ പൊരുത്തമില്ലായ്മയുടെ ഒരു

നർമ്മരംഗം കവി വാക്കുകളുടെ ഇന്ദ്രജാലം കൊണ്ട് വളരെ രസപ്രദമാക്കുന്നു.

കവിയുടെ പ്രണയിനിയാണു കവിത. താഴെ പറയുന്ന വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

നിന്നനുരാഗം പുഷ്പസ്ഥിക്കുന്ന
സുറുമയെഴുതിയ പള്ളക്ക് നേത്രങ്ങളും
ചുംബന ലഹരി മാടിവിളിക്കുന്ന ചെണ്ണുണ്ടുകളും
ഹൃദയഹരാരിയാം മാസ്മരന്മേരവും
മത്ത പിടിപ്പിക്കുന്ന വശ്യ സുഗന്ധവും
ഉമാദമുറും മാറിവും

മയുരിതമാം പരിരംഭനാങ്ങളുമോർക്കുനേപാൾ
എൻറീ മതിമോഹിനി ഈ ചെറുതിരയിലുലയും
ജീവിതനുക പിന്നെയും തുഴയാൻ തോന്തും

പ്രപഞ്ചത്തിനു ഒരു മനസ്സുണ്ട്. അതെല്ലാവരുടേയും മനസ്സുകൾ ചേർന്നതാണു. പ്രപഞ്ചമനസ്സിൽ ഒരു ആദ്യാളനമുണ്ടാകുന്നേപാൾ അത് കവി അറിയുന്നു. കവിയെ അത് വേദനിപ്പിക്കുന്നു, അഹ്നാദിപ്പിക്കുന്നു, ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു. മാനുഷിക വികാരങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ വ്യത്യസ്ത ഭാവങ്ങളാണു. കവിയുടെ സുക്ഷ്മമർഗ്ഗനും അത് മനസ്സിലാക്കുന്നു. ശ്രീ പുന്നയുർക്കുളത്തിൻറെ മനസ്സും പ്രപഞ്ച മനസ്സും ഒന്നായിരിക്കയാണു. അതുകൊണ്ട് ലോകം വേദനിക്കുന്നേപാൾ അദ്ദേഹവും വേദനിക്കുന്നു, സന്നോഷിക്കുന്നേപാൾ സന്നോഷിക്കുന്നു. കരയുത്തും ദുരത്തിൽ ഒരു സുവർണ്ണകാലം ഉണ്ടായിരുന്നു, അത് കവിക്കരിയാം. അത് നഷ്ടപ്പെട്ട വേദനയിൽ കവി ഇങ്ങനെ വിലപിക്കുന്നു. "ഇവിടെ മാറുന്ന വർണ്ണ ചിത്രങ്ങൾ, മറയുന്ന സ്നേഹത്തിരങ്ങൾ, മായുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ, മങ്ങുന്ന ആശകൾ". ശർബയനു വായനക്കാരനും പറയുന്നു. തന്റെ ചിന്തകൾക്കൊപ്പം, തന്റെ കാഴ്ചപ്പട്ടാക്കൾക്കൊപ്പം വായനക്കാരുടുക്കിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ചില കവികൾക്ക് കഴിയുന്നു. ശ്രീ പുന്നയുർക്കുളത്തിൻറെ കവിതകൾ ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

ജീവിതത്തിൻറെ ദൃഢവും കണ്ണിരും കണ്ണ് എത്രയോ കവികൾ എഴുതി. എന്നാൽ പുന്നയുർക്കുളം എല്ലാ വേദനകളും വിവരിക്കുന്നേണ്ടിയും. ഒടുവിൽ ഒരു മുക്കൽ എന്ന ശുഭാനുഭൂതി കാത്ത് സുക്ഷിക്കുന്നു. ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ വർണ്ണപ്പകിട്ടിൽ പുതപ്പിക്കാതെ വരച്ചിട്ടുന്നേപാൾ കവി "വെറുതെ ഉപവസിക്കുന്നു വസന്തം. വിട പറഞ്ഞു പോയ മനസ്സിൽ ശബളകുസുമങ്ങൾ വിരിയിക്കാൻ." വേദനകളെ കാറ്റിൽ പറത്തി കളയുന്നേപാൾ മനസ്സിൽ പ്രേമത്തിൻ സൗരഭ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നും കവി അറിയുന്നു. സുവവും ദൃഢവും മനസ്സിൻറെ ഭാവങ്ങളിലാണു. ശ്രവണമധുരമാം അനുരാഗഗാമകൾ പാടിയിരുന്ന മുരളിയിൽ അപശ്രൂതിയിരുന്നാകുന്നത് അതുകൊണ്ടാണു. ചിലതെല്ലാം തോനലുകളാണും. മനസ്സിൻറെ ഭ്രമാതുകമായ അപമനസ്വാരത്തിൻറെ സുചനകളാണും. കവി ആ ശസ്ത്രക്കുന്നതായി കാണാം.

പ്രത്യാശയുടെ ഉപാസകനാണു കവി. ഒരു നാൾ എല്ലാം മനോഹരമാക്കുമെന്ന സുപ്രതീക്ഷ കവി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കവി നിത്യയുള്ളത് ആശഹരിക്കുന്നു. " പ്രഥമയത്തെക്കുറിച്ച് പാടാൻ എന്നുമെമ്മിക്ക് ചെറുപ്പമായിരുന്നെങ്കിൽ." .പ്രഥമയം കവിയെ പലപ്പോഴും ഉന്നാദനാക്കുന്നതായി കാണാം. കവിയുടെ മാനസമലർഖാടി വാടുനേപാശാക്കൈ ഒരു പുഷ്പമായി അത് വിരിയുന്നു. അതിനെ അനോഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കവിക്ക് കൗതുകമാണു. സ്നേഹം, പ്രഥമം, സ്വന്ധനം, എന്നീ വികാരങ്ങൾ കവിയുടെ ദാർശന്യമാകുന്നേപാൾ ചുറ്റുപാടിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്ന രോദനങ്ങൾ കവിയെ നൊന്നരപ്പെടുത്തുന്നു. അപ്പോൾ കവി ഒരു തത്തച്ചിന്തകനായി മാറുന്നത് കാണാം.

നാലെ എന്ന വാദഭാനത്തിൻറെ പൊരുളിൽ ജനം ഇന്നത്തെ ജീവിതം. നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നത് തത്തച്ചിന്തകരെയൊക്കെ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ഇവിടെ ഭൂതകാലം പണിത ശ്രദ്ധയിൽ, ഭൂതം പണിത കമകളും കേട്ട്, നാലെയുടെ നട്ടെല്ലാടിച്ച് ഇന്നിൻറെ കണ്ണുപൊട്ടിച്ച് ജീവിക്കുന്നു ജനം". കയ്യിലുള്ളത് കളഞ്ഞു പറക്കുന്നതിനെ പിടിക്കാൻ പോകുന്ന മനുഷ്യരിൽ മിധ്യാബോധവും, മോഹങ്ങളും ഭംഗിയായി ഈ വരികളിൽ ഒരുക്കുന്നു കവി. "ക്ഷീരിയിലെ ക്ഷണിക്കമാം ജീവിതത്തിന്നുമെബിട , യെങ്ങനെയെന്നുണ്ടാരിവു..". കവി ആശങ്കപ്പെടുന്നു.

സ്വന്തം സുവത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ഒരു മനോരാജ്യക്കാരൻല്ല മരിച്ച് സഹജീവികളുടെ വേദനയിൽ മനസ്സ് പകിടുന്ന കാരുണ്യവാനാണു കവി. ഒരമ പകരുന്ന കാരുണ്യത്തിൻറെ കണ്ണിവെള്ളുത്തിൽ സ്നേഹത്തിൻറെ വർഗ്ഗ കാണുന്ന കവി സ്നേഹഗായകനാണു. അതെ സമയം സ്വന്തം കുണ്ടുങ്ങലെ

പുഴയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് കാർസീറ്റിൽ ബന്ധിച്ച് നിഷ്കരുണം തള്ളി വിടുന്ന ഒരു മാതാവിനേയും കാണുന്നു. ഇംഗ്രേസിൽ പ്രതിനിധിയായി എവിനേയും നിന്നെന്ന് നിന്ന അമു എന്ന ദേവതയേയും കാലം മാറ്റി കളഞ്ഞുവെന്നു കണ്ട് നോവുന്ന കവിമനസ്സിൽനിന്ന് ഭയവിഹലമായ വിവരങ്ങൾ ഈ കവിതയിൽ കാണാം. മാത്രുസ്സനേഹത്തിന്റെ മഹത്വം മാത്രം പാടുന്നവരോട് ഒരു പിതാവിന്റെ മനോദ്ദേശങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു കവി. ദാനവത്യത്തിന്റെ ശരിയും തെറ്റും പെറുകിത്തള്ളർന്ന ഒരു പിതാവിന്റെ ചിന്തകൾ. വികാരങ്ങൾ പകരുവാൻ വാക്കുകൾക്ക് ക്ഷാമമില്ലാത്ത കവി ദുരന്തങ്ങളെപ്പറ്റി പാടി വായനക്കാരൻറെ കണ്ണിൽമു പെയ്തിപ്പിക്കുന്നു. വേറ്റു പോകുന്ന മനസ്സാക്ഷിയുടെ, പ്രകൃതിസ്വഭവത്തിന്റെ, മനുഷ്യവാന്യ അള്ളുടെ, നഷ്ടപ്പെട്ടപോകുന്ന പ്രിയഗ്രാമത്തിന്റെ എല്ലാം കമകൾ പാടി സ്വയം ചോദിക്കുന്നു. “തരുമോ ശിഷ്ടവസന്തമെനിഷ്ട ഗ്രാമത്തിൽ.”

തന്റെ പുർണ്ണത അറിവിലും ദൈനന്ദിന കവി വിഭാരാൻ വെന്നുന്ന ഒരു പുംബാടിനെ പോലെ അക്ഷമനാണു. സൗഹ്യം നൽകിയ സ്വന്തത്തുകൾ ജ്ഞാനനിധികളായി കവി സുക്ഷിച്ച് വയ്ക്കുന്നു. ഈനു അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ മനുഷ്യൻ സ്വത്രന്തനായി ചിന്തക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ബലഹിനരെ മറ്റൊളവർ ബലാൽക്കാരം. ചെയ്യുന്നത് കണ്ട് കവി പ്രതികരിക്കുന്നു. “ സ്വത്ര ചിന്താധാരക്ക് തുടലുകൾ പണിത് വൈരികളുടെ വാളുകൾ രാകുന്നു.” സ്വന്നം. മുവബൈക്കുതം. കണ്ട് കണ്ണാടി തല്ലിയുടക്കരുതെന്ന സന്ദേശം കവിക്ക് നൽകാൻ കഴിയുന്നു.

പ്രവാസജീവിതത്തിന്റെ ആരമ്പനാവരങ്ങളും കവിതകളിൽ കാണാം. കുടിയേറിയ നാട്ടിലെ വിശേഷങ്ങളും. കവി നമുക്ക് പകരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ വേന്തൽക്കാലം. ഓടി പോകാൻ വേണ്ടി വരുന്നുവെന്നു കവി മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നും അവധിക്കാലം. സ്വപ്നം. കാണുന്ന ഒരു കുടിയുടെ മാന സിക ചിന്തകളിലും ഈവിഠനത്ത് ഒരുക്കലെപ്പറ്റി കാൽപ്പനിക ഭംഗിയോടെ കവി എഴുതുന്നു. “ആരു കൊണ്ട് വരുന്നു ഈ ഹിമവിഴ്ചയും ഉയിരുമുടലും മരവിപ്പിക്കും. ശൈത്യവും?”

സ്വന്നം. ബാപ്പരെ മീൻകാരൻ ബാപ്പ് എന്നു വിളിക്കുന്ന (ഈ വിളിയിൽ കൗമാര ശർവ്വിന്റെ ഒരു പുച്ചക്ക് ഒളിഞ്ഞിരിപ്പില്ലോ?) ബാപ്പ് തള്ളന്നപ്പോൾ മകനു പിടിച്ച് നിൽക്കാനായില്ല. അപ്പോൾ അവൻ ”മീൻകാരനായ എൻ്റെ ബപ്പാ“ എന്നു തിരുത്തിക്കാണ്ട് തന്റെ തലവുന്ന ചിന്തകളിൽ താൻ തിരിച്ചറിയാതിരുന്ന ബാപ്പരെയപ്പറ്റി പറയുന്നു. തലമുറകളുടെ സംഗമവേളകളിൽ ദുഃഖം ഘനിഡവിക്കുന്നത് വേർപിരിയലിന്റെ ശംഗദം. ഉയരുന്നതുകാണാണു. വേദനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം. നിരങ്ങി വരുന്ന സത്യം. അപ്പോഴേക്കും എല്ലാം കൈവിട്ടുപോയി കാണും. എക്കിലും അവസാനനിമിഷം വരെ മുതിർന്നവർ കർത്തവ്യങ്ങളിൽ നിന്നും. വ്യതിചലിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ട് കുട്ടിമുട്ടിക്കാൻ തോളിൽ കാവേറി അവസാനം. ക്ഷീണിതനായി വീണപ്പോഴാണു മകൻ ബാപ്പരെയ അറിയുന്നത്.

ഒടുവിൽ ഒട്ടിയ കവിജ്ഞാനം
അശു ചാൽ കീറിയത് കണ്ണിക്കുന്ന നടക്കാൻ
മകനെനിക്കായില്ല

ശ്രീ പുന്നയുർക്കുള്ളത്തിന്റെ വരികൾ കടമെടുത്ത് കൊണ്ട് ഈ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ”ജീവിതം സമരമാണുള്ളി, ഉണ്ടു വേഗം, നാളെയുറങ്ങാൻ“. “ഉത്തിഷ്ഠംത, ജാഗ്രത, പ്രാപ്യവരാൻ നിബോധിത” എന്നു ഒഴിമാർ പാടിയതിനു ഒരു അനുബന്ധം. ഇന്നിന്റെ അഭ്യാസം. നാളെ വിശ്രമിക്കാൻ അവസരം തരുന്നു. ലോകനമക്കായി ഉപവസിക്കുന്ന കവിക്ക് എല്ലാവിധ ആശംസകളും നേരുന്നു

പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പിക്കായ് ബന്ധപ്പെട്ടുകും മീഡിയ ഹാൻ്റ്, കോശിക്കോട്, email”mediahousecalicut@gmail.com, or abdulpunayurkulam@gmail.com/586-774-5164.

၁၀၂